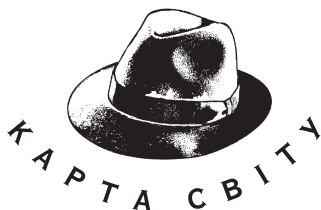

Ю НЕСЬО

СПАСИТЕЛЬ

СКАНДИНАВСЬКИЙ
ГОСТРОСЮЖЕТНИЙ
РОМАН

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2014

Частина перша АДВЕНТ

Розділ 1

Серпень 1991 року. Зорі

Вона мала чотирнадцять років й тверду віру в те, що коли заплющитися й зосередитися, то можна побачити зірки просто крізь стелю.

Навколо неї дихали жінки. Рівне, глибоке, сонне дихання. Йї лише одна з них хропіла — тітка Сара, котрій випало спати на матраці під розчиненим вікном.

Вона заплющилась, намагаючись дихати, як решта. Сон не приходить, а надто через те, що все навколо раптом стало новим й геть інакшим. Звуки ночі й лісу тут, в Естгорі, зовсім інші. Йї люди, з якими вона добре зналася через зібрання у Храмі чи через літні табори, ніби змінилися. Як, власне, й вона. Цього літа її обличчя й тіло у люстерку над умивальником були нові. Йї ці відчуття, дивні хвилі жару й холоду, коли на неї дивився який-небудь хлопчина. А надто один з них — Роберт. Цього року він теж став інакшим.

Вона знову розплющилась, уп'ялася очима у простір. Бог здатен на дивовижні речі, серед іншого — дозволити йї побачити зірки крізь стелю. Якщо на те буде його воля.

День випав довгий, сповнений подіями. Сухий літній вітер шумів у лугових травах, ніби у лихоманці, витанцьовувало листя на деревах, світло дощем накрапало в обійстях дачників. Вони слухали курсанта Офіцерського училища

Армії спасіння, котрий оповідав, як був проповідником на Фарерських островах. Милий хлопчина і розповідав завзято й пристрасно. Але вона більше переймалася іншим: відмахувалася від джмеля, що дзижчав над головою, а коли комаха раптом відлетіла, її розморило від спеки, й вона задрімала. Курсант закінчив розповідь, і всі прикипіли поглядами до командувача, Давида Екхофа, а той дивився на них усмішливими молодими очима, попри те, що він мав вже за п'ятдесят. Привітальним жестом Армії спасіння командувач, піднявши праву руку, направив вказівний палець у небеса й голосно промовив: «Алілуя!» Потому запропонував благословити роботу курсанта серед злидених та відринутих й нагадав Євангеліє від Матвія, де говориться, що Ісус Спаситель може незнайомцем блукати вулицями, бути в'язнем, голодним та голим. Й у Судний день праведники, що допомагали знедоленим, підуть у вічне життя. Скидалось, що попереду довга промова, але потім йому хтось щось прошепотів на вухо, й він розсміявшись сказав, що далі за розкладом Молодіжна зміна й що сьогодні черга Рікарда Нільсена.

Вона чула, як Рікард заговорив дорослим голосом, не таким, яким дякував командувачу. Як і зазвичай, Рікард все занотував й вивчив напам'ять. І тепер не затинаючись розповідав про боротьбу, якій вирішив присвятити життя, боротьбі Ісуса за Царство Боже на землі. Голос був схвильований, утім, монотонний та заколисуючий. Він не зводив з неї замисленого погляду. Вона закліпала повіками, спостерігаючи, як його упріла верхня губа викарбовувала звичайні пишномовні фрази. Тому не помітила, коли чиясь рука доторкнулася до її спини. Й лише коли пучки пальців пробігли хребтом аж до попереку, а потім ще нижче, вона похолала під тонкою літньою сукенкою.

Озираючись, побачила перед собою усміхнені карі очі Роберта. Йї пожалкувала, що не така смаглява, як він, бо тоді б він не зауважив, як вона зашарілася.

«Цить!» — прошепотів Юн.

Роберт та Юн — брати. Попри те, що Юн старший на рік, їх частенько вважали за близнюків. Але Робертові вже сімнадцять, схожість братів досі прикметна, однак вони вже різняться помітніше. Роберт — веселий, безтурботний, завжди готовий пожартувати й добре грає на гітарі, але частенько запізнюється на служби до Храму, та й у жартах, буває, задалеко заходить, надто зауваживши, що розсмішив людей своїм жартом. Тоді Юн нерідко направляв брата. Юн — порядний хлопчина, відповідальний, більшість гадала, що він піде в Офіцерське училище й — хоч вголос і не казали — знайде собі дівчину в Армії спасіння. А от щодо Роберта, то стосовно останнього у багатьох були сумніви. У Юна було на два сантиметри більше зросту, але Роберт, навдивовижу, видавався вищим. Річ у тім, що Юн років з дванадцяти почав горбитись, наче увесь тягар світу обтяжив його плечі. Обоє смагляві, з правильними рисами обличчя, а от вираз очей геть різняться. У Робертових очах проступало щось понуре, загадкове. Вона і прагнула, й не прагнула дізнатись, що саме.

Рікард не змовкав, а вона далі перебирала поглядом знайомі обличчя на зібранні. Колись вона одружилась з якимось хлопцем з Армії спасіння, може, їх відправлять до іншого міста чи в інший куточок країни. Але всі вони повертатимуться сюди, у Естгор, адже Армія нещодавно придбала цю садибу саме для того, щоб вона стала для всіх табором літнього відпочинку.

Трохи далі від юрби, на ганку, сидів білявий хлопчина, бавлячи кішку, що вместилася у нього на колінах. Вона зауважила, що щойно він дивився на неї, але встиг відвести

очі, перш ніж їхні погляди перетнулися. Вони не були знайомі, хоча вона знала, що це Мадс Гільструп, онук колишніх власників Естгора, що він на кілька років старший за неї і що Гільструпи — заможна родина. Загалом, він привабливий, лишень якийсь самотній. До речі, що він тут робить? Приїхавши напередодні, блукав табором з понурою зморшкою на чолі, ні до кого не говорив. Та кілька разів вона відчувала на собі його погляд. Цього року всі на неї витріщалися. У цьому теж була незвичність.

Вона виринула з думок, коли Роберт, схопивши її за руку, сунув їй щось у долоню, промовивши:

— Приходь у стодолу, коли малий генеральчук добалакає. Я щось тобі покажу.

Підвівшись, він пішов, а вона, глянувши у долоню, мало не зойкнула. Затуливши рота другою рукою, кинула у траву — джмеля. Він ще ворушився, але лапки та крильця були повідривані.

Нарешті Рікард закінчив промову, вона зауважила, як її батьки укупі з батьками Юна та Роберта пішли до столів з кавою. У своїх парафіях у Осло обидві родини вважалися «згуртованими сім'ями», і вона була свідома, що за нею приглядають.

Вона пішла у бік вбиральні. Зайшовши за ріг, коли вже ніхто не бачив її, прожогом кинулася у стодолу.

— Чи ти знаєш, що це за штуkenція? — спитав Роберт, сміючись очима, голос його лунав низько, не так, як минулого літа.

Лежачи на сіні, він обтесував дерев'яний корінець складаним ножем, котрий завжди носив при собі. Зараз він підніс корінець догори, й вона роздивилася, що то таке. Бачила вже на малюнках. Єдина надія, що через темряву в стодолі він не зауважить, як вона зашарілася.

— Ні, — збрехала вона, сівши поруч на сіні.

Роберт дивився на неї насмішкувато, немов знав про неї щось таке, чого вона й сама про себе не знала. Вона теж дивилася на нього, відкинулася назад, спершись на лікті.

— Його місце отут. — Миттю рука Роберта опинилася у неї під сукнею. Вона відчула корінець з внутрішнього боку стегон, й перш ніж встигла стулити ноги, той уп'явся у труси. Роберт гаряче дихав їй у шию.

— Ні, Роберте, — прошепотіла вона.

— Я витесував його саме для тебе, — прошепотів він у відповідь.

— Припини, я не хочу.

— Чи ти відмовляєш? Мені?

У неї перехопило подих, вона не мала змоги ані відповісти, ані закричати, але раптом у дверях почувся голос Юна:

— Припини, Роберте.

Вона відчула, як він розслабився й відпустив її, прибрав руку, а корінець так і лишивсь затисненим поміж ніг.

— Ходи сюди, — наказав Юн, ніби кликав неслухняного собаку.

Роберт підвівся, гигикнувши, підморгнув їй і вийшов до брата на сонце.

Вона випросталась й взялася обтрушувати з себе сухі трави, одночасно відчуваючи й полегшення, й сором. Полегшення, бо Юн зупинив їхню божевільну гру. А сором, бо він нібито гадав, що це більше, ніж гра.

Згодом, під час молитви перед вечерею, вона звела голову й враз перестріла поглядом Робертові очі. Він ворухив губами, промовляючи якесь слово, але вона не збагнула, яке саме, утім, все одно гигикнула. Роберт — божевільний! А вона... так, вона? Теж божевільна. І закохана. Але закохана зовсім не так, як було у дванадцять чи навіть у тринадцять. Зараз їй чотирнадцять, і це набагато серйозніше. Важливіше. І цікавіше.